

NÁPADNÍČEK PRO PŘEDŠKOLÁKY Z MŠ PODLUŽÁNEK

ČÍM BUDU - POVOLÁNÍ

Dílčí cíle tohoto tématu jsou: pomoci dítěti osvojit si potřebné dovednosti, návyky a postoje a přijmout základní všeobecně uznávané hodnoty, posilovat radost z objevovaného, probouzet zájem a zvědavost dítěte, rozvíjet respekt a přizpůsobivost ve vztahu k druhému, rozvíjet pohybové a manipulační schopnosti, rozvíjet mluvený projev dítěte, rozvíjet jazykové dovednosti, cvičit paměť, pozornost, představivost a fantazii.

1) **Motivační rozhovor:**

Povídat si s dětmi na téma povolání. Aby věděly, jaké povolání máte a měly představu co v zaměstnání děláte.

- „*Čím je má maminka, čím je můj tatínek?*“ (Kam chodí moji rodiče do práce?)
- „*Proč chodí dospělí do práce?*“
- „*Čím bych chtěl být, až vyrostu?*“
- „*Mají všichni lidé práci?*“ (Vyzdvihnout práci maminky na MD - péče o dítě a rodinu)

2) Při pobytu venku reagovat na aktuální situaci:

- pozorujte zaměstnání lidí, které můžete potkat při vycházce např. popeláři - vyvážení odpadů, prodavačky - při nákupu, policista, pokrývač, zedník apod.
- vysvětlíte dětem, že každé povolání je důležité

3) Hádanka:

- „*Jak se říká tomu, kdo nechce pracovat?*“ (Lenoch.)
- „*Znáte z pohádek nějaké lenochy?*“ (Líný) Hloupý Honza.
 - přečtete dětem pohádku viz.příloha, ptejte se o čem jste četli, zda všemu rozuměly
 - nebo si můžete přečíst následující humornou básničku a následně si zahrát hru „Na sochy“

Báseň: Král a Lenoši

*V jedné zemi moudrý král
všem lenochům přikázal:*

*„Budete mít na práci
dělat sochy v paláci!“*

Měli z toho legraci.

„Copak je to za práci?“

*Chvíli stáli bez hnutí,
někoho to kýchat nutí.*

Někoho zas na tváři

štípou mouchy, komáři.

*Někoho zas svědí hlava,
je to práce namáhavá!*

Král okřikl lenochy:

„Copak jste to za sochy?“

Už jste se mi pohnuli.

Stůjte jako ze žuly!“

*„Pane králi, dělat sochy
není ani pro lenochy.*

*Máme žízeň, máme hlad,
raděj půjdeme pracovat!“*

(Michal Černík, Za pohádkou pohádka pro kluky a děvčátka)

Může následovat hra na sochy: děti rozesmíváme a ty se nesmíš pohnout.

4) Hádanky povolání:

- Kdo má auto červené,
houkačkami zdobené?
Hadici hned hbitě tasí
a plameny rychle hasí. **(hasič)**

- Člověk v bílém, který ví,
jak se nemoc uzdraví.
Bolest hlavy, v krku, v břiše...
na vše léky předepíše. **(lékař, lékařka)**

- Člověk v bílém, který vaří,
krájí, strouhá, peče, smaží.
Mívá nůž a paličku,
talíř, hrnec, pokličku. **(kuchař, kuchařka)**
- Do stavby se pouštějí
jen ti, co to umějí.
Kdo má k práci kbelík, lžíci,
z cihel staví stavebnici? **(zedník)**
- Postupně moc věcí stíhá,
fouká, barví, češe, stříhá.
Umí řadu účesů,
všedních nebo do plesu. **(kadeřnice, kadeřník)**
- Do komína štětku vloží
a v kamnech hned lépe hoří.
Pán vždy v černém bývá,
jenom bílou čapku mívá. **(kominík)**
- Lesem chodí se svou zbraní,
stromy a zvěř v lese brání.

Políčeno mívá taky,
na lumpy a na pytláky. **(myslivec)**

- Tento člověk lidem domů
nosí lístky - ne však stromů.
Poslouží vám k popisu,
brašna plná dopisů? **(pošťák, pošťáčka)**
- Volant drží každý den,
k jízdě je vždy připraven.
Lidi, náklad převáží
a parkuje v garáži. **(řidič, řidička)**
- Před tabulí často stojí
a chce, ať se dětem spojí
důležité vědomosti,
kterých bývá v knihách dosti. **(učitel, učitelka)**
- Na pódiu člověk bývá,
který druhým lidem zpívá.
Je to ona nebo on
a má přitom mikrofon. **(zpěvák, zpěvačka)**

Zdroj: https://www.zsgraficka.cz/download/file/ruzne/2020/vsechny-14_5_2020.pdf

5) Zaspívejte si společně se svými dětmi

- společně se zamyslete a zkuste vymyslet písničky ve kterých se objevuje nějaké povolání, společně si ji zaspívejte

- pokud zpěv není vaše parketa, určitě najdete některé z písní na You tube

např: Zpívánky - Kalamajka (Jana Paulová): [https://www.youtube.com/watch?](https://www.youtube.com/watch?v=WzTG_flziMo)

[v=WzTG_flziMo](https://www.youtube.com/watch?v=WzTG_flziMo)

- malá nápověda: Kalamajka mik mik mik, Pec nám spadla, Pekař peče housky, Šili ševci, šili boty, určitě najdete i jiné

6) Hrajeme si na pekaře s básničkou, nauč se básničku zpaměti

-nejprve dítěti předvedeme pohyb s básničkou, dítě je vleže na zemi na zádech, pak se vyměníme

KOLÁČE

At' nám bříško nepláče, (ve směru hodinových ručiček hladíme
upečeme koláče. jemně břicho v kruhu)

Na těsto si zaděláme, (napodobujeme hnětení těsta)

pak ho pěkně vyválíme. (napodobujeme válení, můžeme jemně válet ze strany na stranu celé tělo)

Na kousíčky nakrájíme (napodobujeme krájení)

a na kousek každický	(rozkrojíme křížem na 4 díly)
dáme čtyři třešničky.	(na každý kousek položíme třešni, dlaň tvoří špetku)
Toto voní mňami mňam,	(nakloníme se a přivoníme si)
to si ale pochutnám.	(napodobujeme uždibování kousků a vkládání do úst)

Zdroj: https://wiki.rvp.cz/Kabinet/Ucebni_texty/%C5%98%C3%ADkanky/B%C3%A1sni%C4%8Dky_o_%C5%99emeslech

7) Pro chlapce i děvčata „Hra na řidiče“

- zopakujeme si hádanku:

Volant drží každý den,
k jízdě je vždy připraven.
Lidi, náklad převáží
a parkuje v garáži. (řidič, řidička)

- hra se slovy

- „Co ještě může řidič dovážet?“

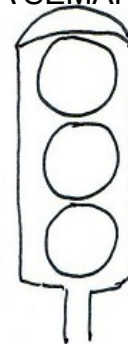
Ptáme se: „Začíná to písmenkem A - ananasy, B - banány, C - citróny...“, slova můžeme vytleskat a-na-na-sy, ba-ná-ny, atd.

-Jmenuj dopravní prostředky - „Co všechno může řidič řídit?“

- **Motorika jazyka a rtů:** rozkmitání rtů - napodobujeme zvuk motoru: jeden traktor jede - t t t t; druhý traktor jede - d d d d; oba jedou naproti sobě td td td td; a srazí se tdc.
- **Dopravní znalosti:** při pobytu venku - jízda na kole, odrážedle (povídáme si o bezpečnostních prvcích - helma na kolo, reflexní označení), při jízdě autem - autosedačka, poutání, vycházky - nácvik chůze po přechodu pro chodce, pozorovat dopravní značky - znalost dopravních značek

-následující úkol *nemusíte tisknout stačí jednoduše překreslit na papír*

- **ÚKOL:** VYBARVI SVĚTLA NA SEMAFORU. CO ZNAMENÁ, KDYŽ SVÍTÍ JEDNOTLIVÉ BARVY NA SEMAFORU PRO CHODCE A NA SEMAFORU PRO AUTA?

Autorem materiálu a všech jeho částí je Mgr. Alena Koňářiková.

Zdroj: Metodický portál www.rvp.cz, ISSN: 1802-4785, financovaného z ESF a státního rozpočtu ČR.

- **Matematické představy:** - vytvořte z hraček řadu aut - procvičování pojmů *první, poslední, uprostřed, před, za;* určování počtu,
- **Barevné představy:** - barvy autíček - „*První auto bylo žluté, druhé zelené,..., poslední auto mělo modrou barvu.*“ Děti se snaží najít, co ještě má kolem takovou barvu.

- **Hrubá motorika:** - jízda na koloběžce, odrážedle, na kole- můžeme si postavit slalomovou dráhu např. z prázdných květináčů, kelímků, pet lahví apod.

8) Pro děvčata i chlapce hra „Na švadlenku“

- opět hádanka:

*„Podle módní novoty
šije kabát, kalhoty...
Ještě poutko pro věšák
a z táty bude fešák.“ (švadlena, krejčí)*

(Z knihy Kdo co dělá; J. Hejkal)

- **Hra se slovy:**

- „Co šije švadlena?“ (Vytleskáváme počet slabik: ša-ty, kal-ho-ty...)

- **Zraková paměť:**

- „Co potřebuje švadlena ke své práci?“ (Vhodné jsou pomůcky, které máme doma: jehla, nit, nůžky, špendlík, knoflíky, apod.)

- vytvoříme řadu na stůl, dítě se otočí, schováme jeden předmět Co chybí?

- vytvoříme řadu na stůl, dítě se otočí, předměty zamícháme, dítě je musí poskládat ve stejném pořadí jak byly, poté pořadí předmětů změníme, hru opakujeme

- **Zdokonalování sebeobslužných dovedností:** zapínání zipu a knoflíků na oblečení.
- **Knoflíky jsou kulaté jako...** : „Co je ještě kulaté?“

Dokreslování obrázku s přilepenými knoflíky dle fantazie dětí.

1. Dokreslování obrázku
Autorka fotografie: Hana Nováková

- **Procvičování matematických představ:** určujeme počet, méně, více (hra s knoflíky, které máme doma, pokud nemáme, můžeme si je nakreslit a děti vystříhat).

„Švadlenka Hanička potřebuje na kabátek přišít pět knoflíků. Krejčí David čtyři knoflíky. Kdo má více, kdo má méně?“

- **Hledání stejných knoflíků:** barvy (viz příloha „Zraková percepce - knoflíky“).
-nebo můžeme najít knoflíky, které máme doma a hledat stejné
- **Procvičování pojmů:** *malý, větší, největší*
-Třídění podle velikosti a barev.
- **Grafomotorická cvičení:** kreslení knoflíku (viz příloha „Knoflíky“)
-dbáme na správný úchop- špetkový a na uvolněné zápěstí

- **Náměty na pracovní činnosti**

- jemná motorika - přišívání knoflíků (provlékání provázku papírovým knoflíkem),

2. Provlékání provázku
Autorka fotografie: Hana Nováková

- vystřihování oblečení ze zbytků látky či barevného papíru, nalepování na papír, dokreslování těla,

- přišívání knoflíku k látce.

3. Přišívání knoflíku, dokreslování
Autorka fotografie: Hana Nováková

9) Hrajte si s dětmi i na jiná povolání

- nechte děti, aby se zapojily do běžných činností v domácnosti

- hrajte na různá povolání:

na kuchaře či pekaře - pomoc při přípravě těsta, svěřte dětem míchání ingrediencí

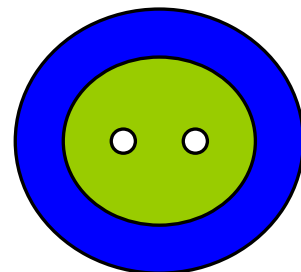
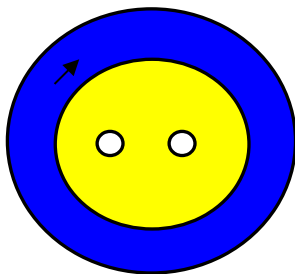
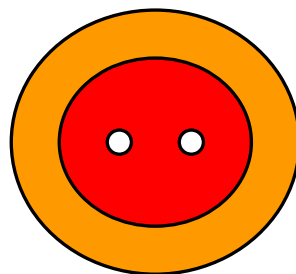
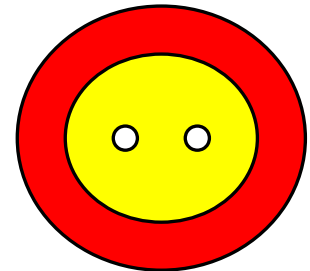
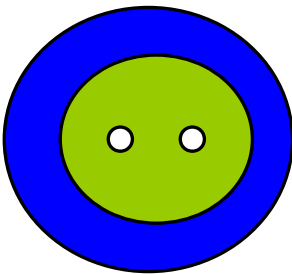
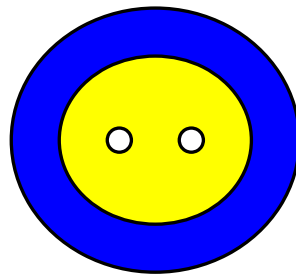
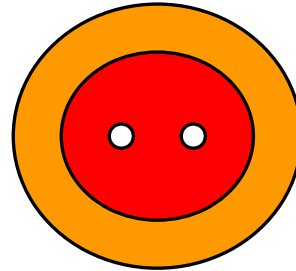
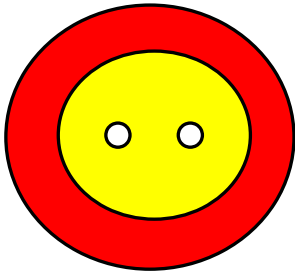
na číšníka - dejte dětem na starost prostření stolu - prostírání, příbory, nápoje apod.

na zahradníka - práce na zahradě, pomoc při vyhrabávání trávníku, kupte si a společně zasad'te třeba primuli, svěřte dětem zalévání pokojových rostlin

Zdroje:

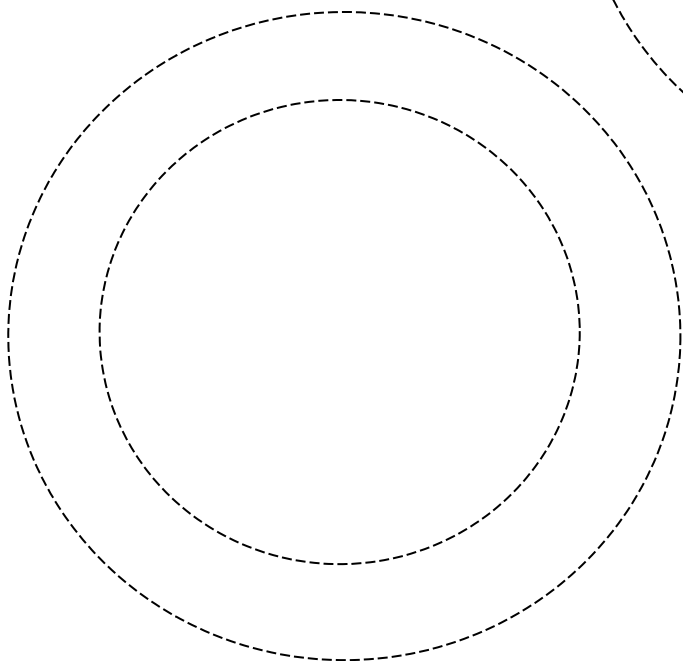
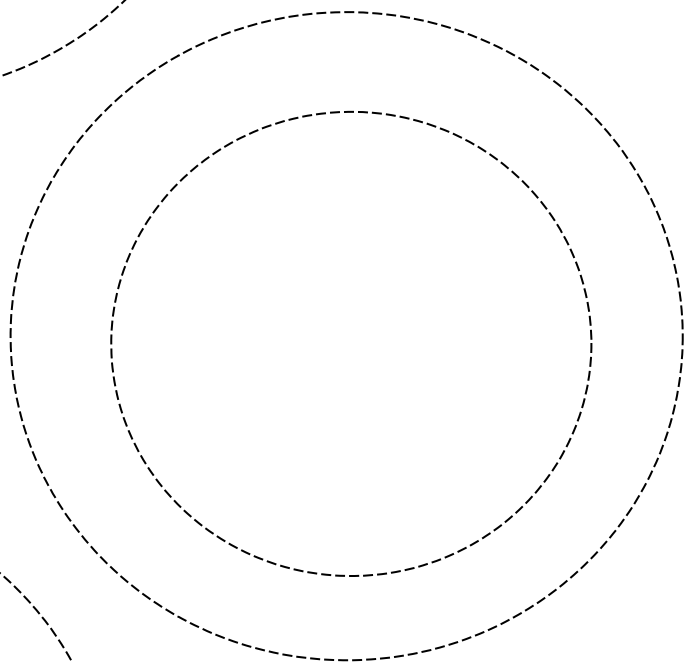
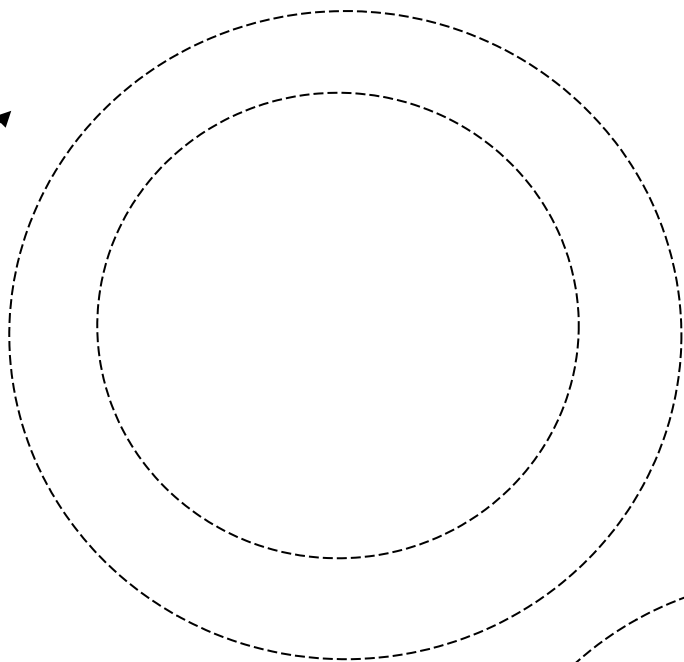
internet: <https://clanky.rvp.cz/clanek/k/PNE/12663/TEN-DELA-TO-A-TEN-ZAS-TOHLE.html/>

Najděte a spojte čarou dva stejné knoflíky.

Autor : Hana Nováková

0

PŘÍLOHA - POHÁDKA

Líný Honza

V malé útulné chaloupce na konci vesnice bydlela vdova Škubánková se synem Honzou. Škubánková byla pracovitá žena, od rána do večera se lopotila, aby vydělala na živobytí pro sebe a pro svého syna Honzu.

Honza byl už dvacetiletý, zdravý a silný klacek, ale byl líný jako starý kožich. Celé dny a celé noci se jen válel za pecí a byl tak pohodlný, že chtěl, aby mu maminka i pusu otvírala, když se mu chtělo zívnout. Za těžkou prací považoval i to, že se musel občas na svém pelech obrátit, a přitom vždycky říkal, že kdyby to bylo jinde, museli by mu za to ještě pořádně zaplatit. A za noční obracení že by si počítal víc. Jak za práci přes čas. Jeho hodná maminka ho ještě před lidmi omlouvala, a místo toho, že měla vzít koště a smést ho z pece, ještě ho litovala, že musí za tou pecí zkusit od horkých kamen jako pes. A rozzlobeným sousedkám říkala:

„A kdo ví, jestli ho i za tou pecí nečeká nějaké velké štěstí!“ Takové jsou ty naše maminky!

Jednoho dne Honza ležel už moc dlouho na levé straně a tak rád by byl zas ležet trochu na straně pravé, ale maminka nebyla doma a také nikdo jiný nepřicházel, aby mu pomohl se obrátit. Honza už huboval na lidskou neochotu, když tu se pojednou rozléty dveře a do světnice vběhla malá shrbená stařenka. Rozhlížela se rychle po světnici, jako by někoho hledala, až spatřila na peci Honzu.

„Babičko, obraťte mě na druhou stranu!“ zamumlal Honza.

„I co Tě to, hochu, napadá? Na to nemám čas!“ repetila babička. „Já jsem, hochu, sudička a jdu Ti předpovědět, co na Tebe v životě čeká a co Tě nemine! Měla jsem Ti to říci hned, jak ses narodil, ale zapovídala jsem se trochu tamhle za vsí s nějakou tetkou, a tak jsem se krapánek zdržela. Mám to předpovídání ve strašném nepořádku. Starostovic Toníkovi jsem měla předpovědět, když byl ještě v kolébce, že se v šesti letech utopí, a on se mi, klacek, už zítra žení! Tak Ti předpovídám všechno dobré, zdraví, štěstí, dlouhá léta a že ve dvaceti letech zabiješ draka, vysvobodíš princeznu a dostaneš ji za manželku! Měj se tady dobře, děťátko, a papej kašičku! Sbohem!“

Honza koukal na babičku s otevřenými ústy. Chtěl jí honem říci, aby mu předpověděla něco pohodlnějšího, ale než to ze sebe vysoukal, byla babička pryč.

„Čert Tě, babo, po poli hoň i s Tvýma předpověďením!“ dopálil se Honza. „To jsou teď sudičky! A jak se to dozvím? Bude to v novinách, v rádiu, vybubnuje to policajt, dostanu telegram, nebo se to k nám donese s klepama? Ale bude to všechno málo platný. Mne nikdo z téhle pece dolů nedostane!“

Když potom Honza vypověděl matce, co ho čeká, spráskla ruce a radostně zvolala:

„Vidíš, co jsem říkala? Že Tě může potkat velké štěstí! A už je to tady!“ A honem vyběhla ven, aby sousedům a sousedkám pověděla, jaké štěstí čeká jejího Honzika.

Druhého dne se u Škubánků nezavřely dveře. Hned časně ráno přiběhlo několik obchodních cestujících. Pojistili Honzu proti krupobití a nabídli mu ke koupi různé věci: sametové schody, varhany, zábradlí, mechanický mandl, výborné kyselé zelí, levný koks a prima Kutinovy zavináče.

Potom přicházeli sousedé a susedky, tety a strýcové a všichni se panímámy Škubánkové dychtivě vyptávali, co a jak bude. Kde budou kupovat cukr, kafe, mouku, až se k nim princezna přistěhuje, a bude-li už také princezna panímámě Škubánkové při hospodářství pomáhat. Jestli bude panímáma držet dále kozu a prase, až se stane Honza králem, a zdali se dobře snese s paní královou, kdyby se rozhodla všechno to ve Lhotě prodat a odstěhovat se k synovi do královského města. Honza si těch řečí nevšímal a vyspával dál na peci, jako by se nic nestalo. Byl ještě skoro rád, že je světnice pořád plná lidí, že ho má aspoň kdo obracet. A lidé ho ochotně obraceli jako husu na pekáči, aby se na té peci nepřipálil a toho panování se ve zdraví dočkal.

Kozlí vědí, co všechno ti lidé chtěli vědět a na co, na všechno se vyptávali. Jen dědeček Kratina nic nevyzvídal a sám ještě strýcům a tetkám prorokoval:

„Uvidíte, že toho kluka líného z té pece dolů nikdo nedostane a že mu budou muset nakonec postavit trůn na tu pec, když ho budou chtít mít doopravdy tím králem.“

Lakomý sedlák Bambas se panímámy Škubánkové nenápadně vyptával, kde se takové věci předpovídají, a v duchu si už umiňoval, že tam hned půjde a pořádně tam peníze podmaže, aby tu princeznu předpověděli raději jejich Tondovi.

Když dlouho nepřicházelo žádné vzkázání, měl Honza radost, že na něj už zapomněli. Těšil se, že se drak někde nějakou pannou udávil, ale těšil se nadarmo. Jednoho dne ráno přiběhl ke Škubánkovým sluhův kluk Vašek a vyřizoval:

„Honzo, na silnici u Syslový pláničky sedí nějaký dědeček a ten Ti vzkazuje, že máš jít hned do světa hledat štěstí!“

„Já jsem žádný neztratil!“ zahuhlal Honza. „Zrovna dnes ho půjdu hledat, když tam prší, jen se leje!“ Sluhův kluk odběhl a Honza podřimoval spokojeně dál.

Ale druhého dne odpoledne se rozlétly u Škubánků dveře a do světnice vrazil rozzlobený děda.

„Prachdudynecky, Honzo, co děláš, kluku líná?“ rozkřikl se na Honzu. „Myslíš, že jsem Ti pro blázny? Já tam u té silnice pořád čumím, kdy půjde okolo Honza do světa, a on se tady válí za kamny jako Šobrův Čokl u boudy! Já už tolik dní hekám, že mám hlad, a čekám, že mi dáš makovou buchtu a já že Ti za ni dám divotvorný meč, a Ty nejdeš! Já mám už dávno zmizet a být už zase v jiné pohádce. Tak dělej honem a dej mi tu makovou buchtu už!“

Ale Honza se ani nehnul a jenom nohou ukázal k polici, kde byly buchtu ve velkém kamenném hrnci.

„Tak Tě tou berlou přetáhnu, kluku líná, že vyskočíš až do stropu!“ rozzlobil se dědeček. „Já bych se Tě o tu buchtu neprosil, ale co je předpověděno, to se musí vyplnit! No jo, vždyť jsem to čekal! Jsou tu už jen samé tvarohové a maková ani jedna! Milión švábů, to jsem vlezl zas jednou do pěkné pohádky! Sbohem! Má úcta, nazdar, pozdrav pámbu!“

„A kde je ten divotvorný meč?“ volal Honza za dědečkem.

„To se ví, já Ti za takovou připálenou buchtu hned navalím divotvorný meč! Ani mě nenapadne. Dáš drakovi jednu za uši a bude to taky dobré!“

Teď se líný Honza přece jen trochu rozzlobil:

„A to jste dobitvejš dědeček z pohádky?“ rozkřikl se z pece za dědečkem.

Ale dědeček už zmizel a Honza za chvíli už zase o ničem nevěděl.

Asi týden měl Honza svatý pokoj. Povaloval se spokojeně za teplými kamny a měl se dobře. Ale v

pondělí ráno přišel ke Škubánkovům nějaký tlustý pán, ptal se po Honzovi, a když se mu Honza z pece ozval, usedl si na lavici, dlouho zhluboka oddychoval a utíral si pot z čela.

Potom lahodně promluvil:

„Já jsem, pane Škubánek, Kočvara, majitel restaurace "U zlaté žížaly" v královském hlavním městě.“
„No tak ať!“ zabručel Honza.

„I to není jen tak, pane Škubánek,“ hekal tlustý hostinský. „Naše královské hlavní město je už tolik dní celé potaženo černým sukmem na znamení smutku. A já Vám hned, vašnosti, povím proč.

Nedaleko našeho královského města se usadil veliký drak a hned poslal do města svého tajemníka se vzkazem, že chce mít každý den k obědu jednu pannu. Nu tak dobrá! Obecní úřad mu každý den nějakou tu pannu poslal: jednou dřevěnou, druhý den hadrovou, třetí den koženou, potom celuloidovou, vycpanou drtinami, a posledně dostal nějakou plechovou nebo co, protože se milej drak strašně rozzlobil a poslal do města telegram, že chce na svoje narozeniny mít k obědu královskou princeznu s okurkovým salátem. Nu, a to se ví, teď nastal hrozný poplach! Královskou princeznu bychom měli, copak o to, horší je, kde vzít teď čerstvé okurky? A tu si vzpomněl náš nejmilostivější pan král Vendelín Čtyřiapadesátý, jestli není u mne na nocleh nějaký pocestný, který by se odhodlal toho draka zabít. Hned ke mně poslal z královského zámku domovníka Kaničku, aby ten pocestný okamžitě přišel k panu králi. To víte, vašnosti, pan král dostal strach, aby ten drak nakonec nechtěl nějakou peněžitou náhradu za nedodanou princeznu! ,To je škoda,‘ povídám, zrovna tady žádného strávníka ani nocležníka nemám, ale snad nějakého seženu inzerátem.‘ Hned se oblíknu a běžím do redakce "Dopoledního večerníku", ale na cestě mě zastaví nějaký mrzutý děda a povídá: ‚Nevyhazujte zbytečně peníze za inzerát a jeďte hned do Kuňkové Lhoty k nějakým Škubánkovům. Ti mají syna Honzu a jenom ten může toho draka zabít A všechny ostatní vynechte!‘ A hned zmizel.“

Nyní pan Kočvara vstal z lavice, uklonil se, zamnul rukama a lahodným hlasem pokračoval:

„Tak jsem si, vašnosti, dovolil přijít Vás uctivě poprosit, abyste nelenil navštívit moji vyhlášenou restauraci v královském městě, ochutnat má tuzemská i cizozemská vína, snídaně na vidličku, obědy po francouzském způsobu a večere před i po divadle. Račte tedy přijít hned zítra a já okamžitě pošlu do královského zámku posla, že už jste ráčil přijít! Poroučím se uctivě, vašnosti!“

Sotva pan Kočvara odešel, Honza hned zase tvrdě usnul a probudil se až druhý den odpoledne.

„Jakej by to byl krásnej život!“ bručel si na peci. „Nic mi neschází, než aby mi dali s tím saframenským drakem pokoj! Jak rád by ho některej automobilista zabil, a to si ta sudička vzpomene zrovna na mě! Teď je chalupa pořád plná všelijakých lidí, vyvrzají všechno teplo a pořád melou jedno: Honzo, jdi zabít draka! A mně se zdá, že už zase někdo v síni s maminkou mluví!“

Byla to domovnice z královského zámku. Když Honza nepřišel dopoledne do hostince ani do zámku, poslal rozčilený pan král pro Honzu do Lhoty domovnici. Domovnice přišla ke Škubánkovům už v poledne, ale nešťastnou náhodou potkala v síni panímámu Škubánkovou, dala se s ní do řeči a na Honzu docela zapomněla. A byly zrovna čtyři hodiny, když domovnice z královského zámku vykládala tetičce Škubánkové, že je lepší na suché loupání v zádech mazání než pití lipového thé, když tu se rozléty u síně dveře a v nich se objevil sám pan král Vendelín Čtyřiapadesátý! Pod domovnicí se rozklepaly nohy. Chtěla něco vykoptat, ale pan král ji odstrčil a hnal se přímo do světnice. Koruna mu klouzala na hlavě sem i tam, jak byl zpocený, a žezlem se rozháněl jako

břinkovicí.

„Milión brundibárů, Honzo, alou z pece dolů a marš hned zabít draka!“ rozkřikl se hned u dveří.

„Nebo Tě tím žezlem přetáhnu, že pojedeš jako tentononc a nezastavíš se až drakovi u nosu! Milión švábů, raději být ševcem nežli v takovéhle pohádce králem! Na černé sukno, kterým je celé město potaženo, už kolik dní prší, zkazí se a bude ho škoda! Pořád čekáme, kdy se už Honza přihrabe, aby draka zabil, jak bylo předpověděno, a on se tu válí na peci jako valach! Člověk musí nechat panování a sám běžet shánět Honzu! Aby Tě husa kopl! Drak sám, když uviděl princeznu, chtěl být hned zabítý, a princezna by si sama troufala ho přerazit, ale to nejde! Všecko se musí udělat tak, jak je to předpověděno! Tak, Honzo, už žádné komedie, hned se spakuj, vezmi s sebou ten divotvorný meč a pojedeš se mnou rovnou za město na draka!“

„Vždyť nemám ani nový šaty! A potom jsem si, milostpane králi, taky předpověděl, že se z té pece nehnu!“ zahuhlal Honza.

Pan král zlostí zrudl a užuž napřahoval na Honzu žezlo, ale vtom se vzpamatoval, žezlo sklonil a povídal Honzovi dobrácky:

„Tak, Honzíku, neblázni a pojď! Polez z pece, pěkně toho draka zab a dostaneš na pivo!“

„A to zas ne, milostpane králi! Já musím přece dostat za to princeznu! Jak je to předpověděno!“ bránil se Honza.

„I to víš, že ji dostaneš! Hned, jak draka zabiješ! Tak už polez a jedem! A nezdržuj mě! Já abych potom kvůli Tobě panoval přes čas a kdo mi co za to dá?“

„A dyť snad bych nemusel z té pece lézt dolů, milostpane králi,“ skuhral Honza.

„Milión brundibárů, Honzo, nedopaluj mě a polez! Máš to marné, draka zabít musíš! Vykrucuj se, jak chceš, draka zabít musíš, je to předpověděno!“ vysmíval se pan král.

„I to vím, milostpane králi! Dyť já ho chci zabít! Ale proč mám kvůli tomu lézt z pece a táhnout se, ke všem čertům, až do královského města? Ať mi přivedou toho draka sem do seknice, já ho klepnu a bude to vyřízený. Ale z pece neslezu!“

„Milión hrců!“ zařval pan král a praštil žezlem do stolu, až se z něho třísky sypaly. „Takovouhle lenost jsem ještě neviděl, co jsem živ! Ale počkej, já s Tebou přece jen zatočím!“ Pan král zahrozil Honzovi žezlem a vyběhl zlostně ze světnice. Za chvíli potom zahoukalo před barákem auto a pan král s domovnicí odjeli.

„Zaplat' pámbu, že jsem se jich zase na chvíli zbavil!“ povídal si Honza radostně a hned zase usnul. Maminka mu přišla domluvit, aby pana krále poslechl, ale Honza spal jako špalek. Také babička Honzova přišla, aby mu domluvila. Třaslavým hlasem mu povídala:

„Honzíčku, pacholíčku, pěkně poslechni a jdi toho draka zabít! To víš, dneska jsou lidi všelijaký, ještě Ti někdo draka zabije před nosem a Ty dostaneš starou bačkoru, a ne princeznu!“

Druhý den ráno bylo v Kuňkavé Lhotě velké pozdvižení. Po okresní silnici, která vedla od královského města ke Lhotě, vedli čtyři obecní zřizenci draka. Byli to: obecní policajt, ponocný, obecní pastýř a kovář. Ještě večer dostali rozkaz, aby si přišli pro draka a dovedli ho ke Škubánkovům. Vedli ho už od půlnoci a byli od něho už důkladně utahaní. Drak byl sice již od hladu náramně zesláblý, ale přece jim dal ještě hodně práce, nežli ho ke Lhotě přivedli. Vymetl s nimi všesky louže a strouhy u silnice a přitom ještě nadělal plno škod: sluhovi natrhl nedělní kalhoty a

kováři rozbil novou hlavičku od památeční fajfky!

Když ho přivedli do Lhoty, sběhla se hned celá ves. Všichni psi začali na něj rafat a dorážet, drak se začal plašit, takže ho z pocení a unavení zřízenci sotva udrželi. Ale ochotní strýcové jim ho pomohli strkat, a než se drak nadál, byl u Škubánků na dvoře. Obecní zřízenci si zhluboka oddechli. Utírali si o rukávy z pocené čela a chvalořečili, že už jsou na místě. Potom policajt vešel ke Škubánkovům do chalupy, aby Honza vyšel aspoň ven a draka zabil. A drak, jako by to cítil, zafuněl a vychrlil z tlamy ohnivou pěnu. Začal pojednou znovu sebou divoce házet a smýkal strýci sem a tam po dvoře, až porazil kozí chlívěk! A teď začala láteřit i panímáma Škubánková:

„Aby Vás všichni čerti vzali s tím drakem! Ještě s ním zapálíte! A koza, chudinka, se celá strachy třese a je celá bledá! To nám ta princezna přijde draho! Jděte mi k čertu s takovýhlema pohádkama! A to si ten pan Lada vždycky něco takového vyvzpomene a pořádný lidi aby s tím měli potom takovouhle šlamastyku! A už mu kritika skrz to kolikrát vynadala, ale on nedá pokoj a nedá! A a sláva, jde sem taky pan král! To je dobře, ať to boží dopuštění taky sám vidí!“

A opravdu! Pan král měl korunu do týla posazenou, plášť s hermelínovým límcem doširoka rozhalený a žezlo držel přes rameno jako motyku. Spěchal z návsi dolů ke Škubánkovům, aby ještě nakonec ke všemu dohlédl a zařídil, kdyby něco bylo třeba. V tom také vyběhl od Škubánků ze světnice policajt, celý zlostí bez sebe, a hlásil poslušně panu králi, že ten líný Honza nechce a nechce za nic na světě slézt z pece, vyjít na dvůr a toho draka dorazit. Ale pan král jen mávl zlostně rukou:

„S tím klukem líným se už zlobit nebudu! Víte co, hoši, popadněte draka, kde kdo můžete, a vrazte ho ke Škubánkovům rovnou do světnice. Ať už je to jednou, ke všem čertům, skončeno, a potom všichni dostanete na pivo! Tak hej rup!“ A pan král sám chytil draka za ocas.

„Ale milostpane králi, dyť mi rozboříte stavení!“ bědovala panímáma Škubánková. „Dyť ten drak dveřmi neprojde!“

„I vem ho kozel!“ okřikl ji pan král. „Ať se třeba celá chalupa rozsype! Postavím novou, poplatníci to zaplatí! Navalím na ně nějakou novou daň, třeba ze škytání, a peněz bude hned jako cucků! Tak, hoši, hej rup! Pozor, s tím čumákem víc nalevo ještě kousek ještě víc! Tak teď hej rup kupředu!“

Celá vesnice pomáhala. Děti výskaly, babičky ječely a dědečkové hrozili drakovi troubelí od fajfek. A pojednou, než se drak vzpamatoval k odporu, zapraskala zeď kolem dveří, hromada nepálených cihel se svalila dovnitř do světnice, dým, prach a smetí všecky zavalilo, ale polovic draka už bylo ve světnici. Pan král přiskočil k otevřenému oknu a křičel na Honzu, aby draka praštil. Ale Honza brumlal, že má drak hlavu až uprostřed světnice a že na něj nemůže rukou dosáhnout a volal na pana krále, aby někdo oknem drakovu hlavu k peci přistrčil.

„Milión hrců!“ zaskřípěl pan král zuby, popadl na dvoře ležící hrábě a oknem strkal drakovu hlavu k Honzovi na pec. Dlouho se mu to nechtělo podařit, protože drak hlavou uhýbal, až konečně dostal pan král drakovu hlavu pod Honzovu zdviženou pravici. A teď nastal ten historický okamžik!

Honza dal drakovi jednu za uši, drak zafuněl, svalil se na podlahu a bylo po něm. Pan král si spokojeně oddychl. Sundal si z hlavy korunu, utřel si pot a potom se dlouho šacoval po všech kapsách.

„Pardyje klepeto!“ zahuboval. „Chtěl jsem Vám dát, lidičky, na pivo, ale zapomněl jsem portmonku

doma v kredenci! No, nic nevadí, já Vám to, lidičky, nechám odepsat na daních. A teď se tady zatím mějte všichni dobře, já musím odjet do města oznámit, že drak je zabit a princezna osvobozena!“
Odpoledne byla v královském městě veliká slavnost. Hudební kapely procházely ulicemi a vyhrávaly veselé kousky. Místo černého sukna vlály ze všech domů slavnostní prapory, a kdo chtěl, mohl se, v hostincích najít a napít, za své peníze, co hrdlo ráčilo. Také do Kuňkové Lhoty přišel ohromný průvod s hudbou a prapory. Všichni provolávali Honzovi slávu a chtěli, aby k nim promluvil z balkónu. Ale v celé Lhotě žádný balkón neměli a Honza prohlásil, že se z pece nehne a na žádný balkón nepoleze. Byl skoro rád, že nikdo do stavení nemůže, protože ve dveřích ležel ještě ten zabítý drak pro podívanou. A tak celý ten slavnostní průvod s hudbou pochodoval kolem Škubánkových baráku, a každý křičel oknem do světnice:

„Sláva Honzovi, statečnému rytíři a zachránci naší milostivé princezny!“

Honza jim z pece nadával, že si nemůže ani po takové těžké práci zdřímnout, a byl rád, když průvod přešel a odešel. Potom přišli ještě obecní zřízenci, aby draka odklidili, a přitom kovář, po celém okolí známý pytlák, poradil Honzovi, aby si nechal od draka čumák, aby měl důkaz, že draka zabil. Také si panímáma Škubánková hned objednala zedníky, aby rozbořenou zeď spravili a stavení opravili. I koze chlívek znovu postavili.

„Musíme to už udělat parádně, aby to vydrželo až do té svatby Vašeho Honzíka s princeznou!“

žertovali zedníci. Ale panímáma stále hubovala, jak se s tím drakem všady nadělalo, ale hned se zase blaženě usmívala, když si pomyslela, že bude mít za nevěstu samotnou královskou princeznu.

Za několik dní vyhlížela chalupa jako klíčka. I kamna panímáma důkladně vymetla, aby trouba o té svatbě dobře pekla, a chystala si zásoby všeho vařiva, aby ji nikdo po svatbě nepomlouval. Potom se Honzíka šetrně optala, kdy půjde do královského zámku na ty námluvy. Ale Honza jen odbroukl, že je na to dost času. Sotva prý zabil draka, už má být zase svatba, a že si docela nic nemůže odpočinout. A nakonec povídal, že nikam na námluvy nepůjde a že z pece dolů kvůli takové hlouposti nepoleze.

Panímáma ho tedy nechala na pokoji a čekala trpělivě, až si to rozmyslí.

Ale Honza celé dny spal a na princeznu si ani nevzpomněl. Sousedky se už panímámě Škubánkové posmívaly, že zbytečně kamna pucovala a že z té svatby asi už nic nebude. Ale moudrá matka Honzíková je nechala mluvit a myslela si své. Ať si melou, co chtějí: co je předpověděno, to se musí vyplnit.

Zatím v královském zámku také každý den čekali, že přijde Honza s dvěma kmotry na námluvy.

Každý den pekli čerstvé koláče a domovník měl nakázáno, aby šel hned s velkým džbánem pro pivo, jakmile jim bude otvírat vrata. Také se myly každé ráno v celém zámku podlahy, okna se čistila, a všechno zbytečně! Král láteřil, královna hubovala a jen princezně to bylo jedno. Měla svoji trampskou boudu na Ondatří řece a o Honzu se nestarala. Věděla, že si ho musí vzít za manžela, protože je to předpověděno, a že bude Honza také jednou králem, ale dokud nebyla svatba, bylo jí jedno, co Honza dělá.

Asi za čtrnáct dní přišla večer ke Škubánkovům (aby to žádný neviděl) domovnice z královského zámku a důvěrně panímámě Škubánkové sdělila, jak už se královi zlobí, že Honza nejde na námluvy, a skoro nadhodila panímámě, že by snad přišel nakonec pro Honzu i policajt!

Toho se panímáma Škubánková velmi ulekla a prosila Honzu, aby šel hned druhý den s kmotry

Syrovátkou a Pětípsem do královského zámku na námluvy. Ať není třeba ještě trestán pro vzpouru! Ale Honza na to jen něco zabručel.

Asi třetí den potom přišel ke Škubánkovům královský dohazovač svateb. Nejdříve pořádně vyhuboval panímámě Škubánkové v kozím chlívku, že má mít sama rozum, když ho nemá Honza, a potom si rázně dokročil na Honzu do světnice.

„Sakraholte, Honzo, copak to děláš, že nejdeš na námluvy?“ rozkřikl se hned ve dveřích. „Vždyť je už z toho po všech okolních královstvích ostuda! A to víš, jak to bývá! Králové se sejdou, některý podšívka si z našeho bude kvůli tomu dělat legraci a může být z toho ještě válka! Princezna má už celou výbavu ušitou, dva pokoje a kuchyň jsou už pro Vás v královském zámku zařízené a vila v Radešovicích. Tak si, Honzo, ještě dnes večer pořádně vypucuj boty a zítra přijď na ty námluvy. Pardyje kotrmelec! Honzo, to je Ti holka, ta princezna, jako růže, bříza a srnka dohromady! Krásně je ti namalovaná, trampuje, střílí z kanónu, rajtuje v aeropláně, v kartách ji nikdo neobehraje, hraje na rádio a na tahací housle a v almaře má hromadu rekordů z kopané, běhu a skákání. A potom, Honzo, jak mi pan král nadhodil, chce Tě vzít hned do polovičky a mohl bys už také někdy místo něho panovat, když by toho měl moc. Co tomu, Honzíčku, říkáš?“

„Nic! Já z pece dolů nepolezu! A na panování taky moc nejsem, strýčku Vrtale! Mě hned bolejí nohy!“ hekal Honza.

„Jen se toho nic neboj, Honzíčku, a dej si říct od zkušenýho člověka. Já se jen tak na někoho podívám a hned vím, co v něm je! A z Tebe kouká každým coulem panovník! Ať mě hned kozel vezme, jestli ne! Tak se, Honzíčku, rozhodni a zítra na ten zámek jdi! A já musím zase běžet! Sbohem a zítra dopoledne u králů na shledanou!“

Jo! lehce se pohádka vypravuje, ale těžko se leze z pece! Panímáma strachy už sotva chodila a s hrůzou očekávala, že si snad pro Honzu přijedou z královského města s obecní truhlou.

Proboha Honzu prosila, aby konečně z té pece slezl a šel na ty námluvy, ale Honza ji chlácholil, že se mu přece nesmí a nemůže nic stát, když je předpověděno, že se stane králem a dostane princeznu za manželku. On prý bude klidně ležet a čekat, až se tím králem stane a až tu princeznu dostane. Ale maminku tím neuklidnil. Každé vrznutí dveří ji tak polekalo, že se sotva udržela na nohou. Pořád čekala, kdy se rozlétnou dveře a v nich se objeví rozhněvaný pan král.

A také se jí to, chudince, brzy vyplnilo. Zrovna krmila Honzu knedlíky se zelím, když se rozlétly dveře a do světnice rázně vkročil sám pan král Vendelín Čtyřiapadesátý. Pravou ruku měl za zády, jako by v ní držel na Honzu hůl, ale držel tak jen žezlo, aby z něho šel větší strach. Chvilí se díval přísně na Honzu a potom spustil zlostně:

„Poslouchej, Honzo, chci s Tebou naposled rozumně promluvit!“

„Hm, snad se nechcete, milostpane králi, už zítra zbláznit!“ zabrumlal Honza.

„Tak žádné vtipy, Honzo! Já bych šel už rád na výminek, aby mě někdo aspoň občas zastal. Tak bych Tě rád prohlásil prozatím spolukrálem a v tom panování bychom se střídali: já bych panoval dopoledne a Ty odpoledne, zkrátka jak by bylo potřeba. Mě už to panování namáhá, a přece nebudeš chtít, abych to někomu pronajal! Tak budeš prozatím nějaký čas tím spolukrálem, abys dostal lepší rozum a naučil se nóbli způsobům, než budeš prohlášen opravdickým králem. Tak si zabal všechny své věci a pojedeme do zámku!“

„Hm, a tentononc, milostpane králi, snad bych mohl panovat tady na té peci?! Teplo je tu a místa je tu dost i pro princeznu. Já z té pece, milostpane králi, nepolezu!“

Pan král se chtěl na Honzu už rozběhnout, když se vtom se poznovu rozlétly dveře a u Škubánků a ve světnici se objevila sama královská princezna Roderyka. Prokrýlepána! Sám pan král se jí ulekl a čekal, co se bude dít. Princezna byla bleďá, koulela očima a ruce se jí zlostí třásly. Panímáma Škubánková myslela, že princezna snad rozboří pod Honzou kamna, ale ta se postavila doprostřed světnice, podívala se přísně na Honzu, napřáhla ruku ke dveřím a rozkřikla se jako na lesy:

„Z pece dolů a hybaj hned panovat!“

A Honza (vy mi to, děti, nebudete věřit) slezl rychle z pece, obul si dřeváky, popadl čepici a hnal se ke dveřím. Sám pan král koukal za ním, jako by svým očím nevěřil! A když potom král s princeznou odjížděli v automobilu a rozhlíželi se širokou krajinou, viděli, jak Honza utíká pěšinou, která vedla od Kuňkavé Lhoty ke královskému městu. Běžel tak rychle, že se zdálo, že tam bude dřív než královský automobil. A tak konečně přece někdo dostal Honzu dolů z pece!

Zdroj: <https://www.promaminky.cz/pohadky/ke-cteni-30/liny-honza-4877>